

«Над гаєм хмара руку простягає...» (1965)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Над гаєм хмара руку простягає
І гається, і гається над гаєм.
Ще дощ у хмарі, ще вона не знає,
Де дітись їй у небі понад гаєм.

А з переяру, з того переяр'я
Ліщина дивиться горіхами на хмару.
І карі очі, і голівку кару
Звело дівча на ту над гаєм хмару.

Той переярок, те дівча, і хмара,
І дощ отой на виспражену землю,
І ту проламану любов'ю в серці греблю
Ти не доніс... Ганьба тобі і кара.

За все, що ти любив, але ніколи
Не признавався собі... лиш сито спав вночі!
Кому брехав? Кому служив — почім?
Для чого жив, убогий ти і голий?!

Ти — нуль. Пшоно ти. Згаром-перегаром
Розвійсь, і звійсь, і тіль свою склепи!..
Зведи ж, дівча, голівоньку, ти, хмаро,
Мені над гаєм руку простягни!

1965

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/nad_haiem_khmara_ruku_prostiahaie